

Peitetarinoita ja hyviä tarjouksia

Pelattu 30.7.2017-10.8.2017

Kide & Naenija

Tinanja & Zahir Atherton

Tinanja

//Kide & Nana tänne!

Viime aikojen tapahtumat Phoebessa olivat saaneet Zahirin pidättäytymään suurista tekemisistä, jotka herättäisivät huomiota. Ainut, mitä hän oli tehnyt, oli ahdistellut lukuisten välikäsien ja kiertoteiden kautta uutta "työntekijäänsä", joka oli yhden työn hänelle tehnyt. Olisi katsottava, miten tämä toimi paineen alla. Vielä ainakaan hän ei ollut kuullut mitään erikoista kaduilta, joten joko tuo suunnitteli jotakin, tai tämä etsi vasta syyllistä.

Mutta ei puhettakaan siitä, että hän olisi yrittänyt ottaa satama-alueen vallanneen jengin johtajuuden tai hajoittaa sen - se olisi liian suuripiirteistä juuri nyt. Sen sijaan Zahir oli keskittänyt huomionsa parantamaan puotiaan, markkinoimaan sitä jopa torille kiinnitetyillä mainoksilla. Ehkä se tuottaisi tulosta ja hän saisi parannettua peitetarinansa uskottavuutta tästä lisää vielä?

Maagikko oli elänyt pientä hiljaiseloa myös siksi, että hän tarvitsi aikaa sulatella saamiaan kommentteja siltä salaperäisen epäilyttävältä ennustajalta, joka tuntui työntäneen sanoja juuri sinne, mihin hän ei niitä olisi tarvinnut. Liian tarkkaa kommentointia ja liian tarkkaa analyysiä asioista, joista tuolla ei pitänyt olla tietoakaan.

Zahir pudisti päätään ja työnsi putiikkinsa oven raolleen merkiksi siitä, että hämärä, yrteiltä ja erilaisilta erikoisuuksilta tuoksuva putiikki oli auki. Hän oli edellisiltana lumonnut pari amulettia, joita voisi tarjota mahdollisille asiakkaille - ja joista saisi erittäin mukavat rahat. Maagikko pyyhkäisi ohimennen pitkällä hihallaan pölyjä erään pöydänkulmalta ja asteli sitten tiskinsä taakse, ja kaivoi esille kirjan, jota oli ollut lukemassa viettääkseen aikaa edes jotenkin kehittävästi asiakkaita odotellessaan.

Kide

// *Täältä tullaan!*

Nana tiukensi otetta hupustaan, jota puuskainen tuuli yritti kaikkensa riuhtaista haltijan pään päältä. Vaikka neiti oli venyttänyt hupun niin pitkälle kasvojen suojaksi kuin suinkin kykeni, olivat hänen kasvonsa jo kosteat sateesta. Aurinko oli jo noussut horisontin ylle, mutta oli edelleen hämärää kuin aamuyöstä paksun pilviverhon takia. Vettä oli tullut koko yön eikä sille näkynyt loppua. Nahkatossut lätsähtelivät märällä tiellä Naenijan loikkiessa suurimpien lätäköiden yli. Hän tunsu kuinka Nafi tiukensi otettaan hänen harteillaan ja oli kuulevinaan närkästyneen tuhahduksen huppuun rummuttavan sateen yli.

Kaksikko oli herännyt aikaisin, sillä Nana tarvitsi kipeästi täydennystä yrttivarastoonsa. Nafi oli ollut erityisen närkästynyt tästä aikaisesta liikkeellelähdistä, varsinkin kun ilma oli erityisen kolea tänä aamuna. Mokokakin otus osoitti mieltään, vaikka sai olla koko matkan visusti Naenijan hupun alla lämpimässä ja suojassa sateelta. Nana oli käyttänyt mielestään omaisuuden kesäviittaansa ostaessaan, mutta oli erittäin tyytyväinen hankintaan. Viitta ei ollut erityisen kaunis, mutta toimi oivallisena sadeviittana. Se oli muuten tylsän vaaleanharmaa, mutta etuosan

reunoja ja huppua kiersi tummemman harmaa nauha. Viitta oli valmistettu pellavasta, johon oli sekoitettu hieman hampun kuituja. Se oli jokseenkin jäykkä, mutta hampun ansiosta hylki hieman vettä. Vielä kun viitan pintaa voiteli silloin tällöin lampaan ihralla, parane vedenpitävyys merkittävästi. Lisäksi viitassa oli ihanan suuri ja suojaava huppu.

Nana kertasi mielessään mitä yrttejä tarvitsi kipeimmin ja siirtyi sitten pohtimaan, mitä rohdoksia lähtisi ensimmäisenä valmistamaan kotiin päästyään. Pari kiirestä viikkoa vastaanotolla ja tarjonnaltaan heikot toripäivät olivat verottaneet neidin yrttivarastoja yllättävästi. Flunssaisten asiakkaiden lisäksi vastaanotolle oli tullut viime aikoina normaalia enemmän haavoittuneita ja loukkaantuneita. Tähän Naenija ei tiennyt syytä - eikä ehkä halunnutkaan tietää, mikäli siihen jokin yhteinen selittäjä löytyisi. Suurimman osan yrteistään Nana keräsi itse ja harvinaisemmat hän osti suoraan satamasta tai torin kaupustelijoilta. Siitä oli pitkä aika, kun haltija oli viimeksi kääntynyt toisen kiinteää liikettä pitävän yrttikauppiaan puoleen. Hän tiesi täällä hintojen olevan kalliimmat kuin torilla, mutta nyt hänellä ei ollut vaihtoehtoa.

Nana kääntyi viimeisen kulmauksen ohi ja huomasi heti Athertonien puodin oven raosta tulvivan lämpimän valon. Hän kopautti oveen kohteliaasti pari kertaa ennen kuin astui sisään. Lämmin sisäilma ja yrttien tuoksu tulvahtivat ihanan pehmeinä hänen märkiä kasvojaan vasten. Naenija veti oven perässään melkein kiinni ja heilautti raskaan hupun päänsä päältä rivakasti pois - heti katuen tekoaan. Neiti ei ollut tajunnut kuinka paljon vettä hupun päälle oli kertynytkään ennen kuin se lätsähti hänen taakseen ovea ja lattiaa vasten.

"Oi, anteeksi!" Naenija henkäisi ja vilkuili vuoronperään taakseen levinnyttä vesilammikkoa ja tiskin takana olevaa kauppiasta.

Tinanja

Zahir kohotti katseensa kirjastaan kuullessaan koputuksen. Kirja ei ollut järin mielenkiintoinen, mutta aihe oli kohtalaisen tärkeä, joten hän oli päättänyt käyttää tätä muutoin niin tyhjäksi jäävää aikaansa sen läpikälymiseen. Kirja antaisi hänelle varmasti jonkinlaisen näkemyksen magiankäytöstä vuosisatoja sitten. Hän oli löytänyt kirjan Phoeben kaupunginkirjaston pölyisimmistä nurkista tutkiessaan ja etsiessään tietoa lohikäärmeestä siinä sen kummemmin onnistumatta. Kirjastonhoitajakaan ei ollut osannut muutamien satukirjojen lisäksi kertoa hänelle sen enempiä tuosta olennosta, joka kieltämättä kiinnosti maagikkoa.

Nyt tämä kuitenkin ktsoi arvioiden sisääntulijaa, ja tämän tekemisiä, ja sitä, miten huppu laski kaiken veden hänen putiikkinsa kuluneelle puulattialle. Maagikko ei voinut pidättää pientä irvistyksenalkua, mutta hän pakotti sitten kasvonilmeensä hyvin neutraaleiksi, sillä tuo nuori haltianainen saattaisi olla potentiaalinen asiakas, joka toisi hänelle rahaa, ja joka voisi jälkeempäin mainostaa putiikkia muillekin.

"Sää ei taida suosia tänään ulkonaliikkujaa?" Zahir naurahti hieman, mutta se kuulosti vähän karkealta. Mies työnsi paperin kirjan väliin kirjanmerkiksi ja painoi sen kiinni. Maagikon sormia koristelevat sormukset välähtivät hieman hämärässä valaistuksessa ja sadesään tuoma kostea ilma sai paikan tuoksumaan entistä tiiviimmin erilaisilta yrteiltä ja suitsukkeilta.

Maagikko nousi hitaasti narisevalta tuoliltaan seisomaan ja katseli arvioiden haltianaista, ja tämän harteilla, hupun alla piiloteltua olentoa, jollaista Zahir ei ollut elävänä aiemmin nähnyt. Hän ei myöskään saanut päähänsä sitä, mistä muisti tuon olennon tai tämän kaltaiset, mutta oli varma, että oli joskus törmännyt vastaaviin - tai tarinoihin näistä. Siitä tuo oli varma, että olento

oli arvokas, niin harvinaiselta se näytti. Tuo kuitenkin jätti asian sikseen - hän ei halunnut karkottaa asiakastaan heti samantien.

Zahir asteli tiskin klmalle, siitä sen eteen ja nojautui kevyesti sitä vasten saaden sen narahtamaan. "Miten voin auttaa sinua tänään?" tämä kysyi sitten katsellen arvioiden sisään astunutta haltianaista ja tämän erikoista lemmikkiä.

Kide

Naenija ehti huomaamaan kauppiaan kasvoilla viipyneen harmistuksen, kun hän oli tuonut tulvan mukanaan liikkeeseen. Neiti katsahti vielä taakseen ja huokaisi - ei kai hän voisi kuin koittaa hoitaa asiansa nopeasti, jotta kauppias pääsisi kuivaamaan lattiaansa ennen kuin puu imaisisi veden sisäänsä. Nana vilkaisi vielä tossujaan todeten niiden olevan märät, mutta ei kuitenkaan erityisen likaiset - mikä hieman kevensi haltian mieltä. Sentään sade oli pyyhkinyt katujen kivetyksen puhtaaksi mullasta ja savesta.

"Ei todellakaan", Naenija puuskahti vastaukseksi. "Toivottavasti muut ovat viisaampia kuin minä ja pysyttelevät sisällä, tuolta saa helposti mukaansa kunnan räkätaudin."

Tummanruskeiden silmien katse hakeutui kiinnostuneena kirjaan, jonka lukemisen hän oli ilmeisesti keskeyttänyt. Kirja oli selvästi vanha. Nana ihaili sen ajan kuluttamaa pintaa ja saattoi kuvitella, miltä se tuntuisi sormien alla. Neiti huomasi jo itsensä suunnittelemassa matkaa kirjastoon, kunhan sää hieman selkenisi. Hän ei ollut päässyt uppoutumaan kunnolla kirjallisuuden pariin vähään aikaan, niin kiireistä työ vastaanotolla oli ollut. Toisaalta hän oli erittäin kiitollinen runsaista asiakasmääristä ja kaikista kiitollisista hymyistä, joiden kera asiakkaat olivat poistuneet hänen luotaan.

"Tarvitsen täydennyksiä yrttivarastooni", Naenija vastasi katsellen samalla arvioivasti putiikin tarjontaa. Hän sukki kasvoille eksyneitä ja kastuneita hiussuortuvia korviensa taakse ja tunnusteli samalla vaivihkaa niskassaan olevaa nutturaa. Nana oli tänä aamuna hyvin poikkeuksellisesti koonnut tummat kutrinsa suurelle nutturalle, jotta ne eivät kastuisi ja sotkeentuisi sateessa. Hartioille kiertynyt Nafi oli kuitenkin onnistunut irrottamaan osan hiuksista ja löysyttänyt nutturaa muutenkin huomattavasti. Nyt se näytti lähinnä mustalta takkukasalta, eikä Nana ollut enää lainkaan varma, oliko nutturasta ollut enemmän hyötyä kuin haittaa.

"Löytyykö sinulta ketolukkoja minkä verran? Tarvitsisin sekä lehtiä että kukintoja", Naenija aloitti ja tarkasteli miestä katseellaan. Mahtoiko hän olla itse kauppias vai vain myyjä. Naenija muisteli, että viimeksi häntä oli palvellut nuorehko nainen.

"Lisäksi haluaisin muutamia oramaljakkaita ja kamomillaa", haltija jatkoi luetteloaan. Hän rapsutteli samalla Nafin päälakea. Lisko oli valpastunut heti, kun Naenija oli heittänyt hupun päästään. Se oli kohottautunut puoliiksi seisomaan Nanan harteilla ja tarkasteli valppaasti ympäristöä. Oranssien silmien katse palasi tuon tuostakin takaisin mieheen, joka oli juuri siirtynyt heitä lähemmäs. Lisko vastasi tiukasti miehen tuijotukseen, mutta rentoutui selvästi Nanan kosketuksen jälkeen ja laskeutui taas makaamaan huolettomammin tämän hartijoille. Se ei kuitenkaan irrottanut katsettaan tummatukkaisesta miehestä.

Tinanja

Zahir kohtasi liskon katseen värähtämättä, ja arvioi olennon piirteitä jonkin aikaa, mutta käänsi huomionsa pian haltiaan, joka yritti siistiä kosteita, hieman sekaisen näköisiä hiuksiaan. Maagikko nyökkäsi haltianaisten sanoille siitä, että sää ei tosiaan suosinut terveenä pysymistä.

Mies vaihtoi hitaasti painopistettä jalalta toiselle ja hän pyöritteli hieman ajatuksissaan olevan näköisenä yhtä sormuksistaan.

Hetken hiljaisuus Zahirin kysymyksen jälkeen sai maagikon melkein epäilemään, ettei nainen tiennyt, mitä oli tullut hakemaan täältä. Se olisi tiennyt todennäköisesti huonoja kauppoja. Sen sijaan tämä alkoi kysellä yrteistä, joita parantajat yleensä suosivat, ja se sai Zahirin kohottamaan kulmiaan hieman. Hän ei uskonut putiikkinsa profiloituneen suoranaisesti minkään ammattikunnan edustajien palveluun, mutta hän ei kovin usein ainakaan itse tavannut täällä parantajia.

"Olen varma, että minulta löytyy kaikkea, mitä äsken luettelit... ketolukosta löytyy kukintoja pieni erä ja lehtiä minulla on enemmän", maagikko sanoi hymyillen hieman, vähän pakotetun näköisenä. Tämän katse karkasi kuitenkin siinä sivussa useamman kerran arvioimaan olentoa. "Lemmikkisi on rämelisko, olenko oikeassa?" tuo kysyi lopulta, ja astui muutaman askeleen lähemmäs vasemmalla olevaa hyllyään. Hän muisti nähneensä kuvauksen olennosta penkoessaan tietoja lohikäärmeestä, mutta koska se ei ollut ollut oleellista, ei se ollut ensimmäisenä mielessä. Zahir katseli arvioiden ilmatiiviitä purkkeja, ja siirsi niistä muutaman tiskille. Tämä kumartui vielä ottamaan hyllyjen alla olevasta laatikosta yhden rasian, jonka siirsi pöydälle aivan yhtä sulavalla liikkeellä mitä aiemmat purkitkin.

"Minulla olisi myös esimerkiksi kotkansulkaa, ja suoyrttiä, lähetys saapui juuri eilen", Zahir kääntyi katsomaan jälleen tuota haltianaista, tällä kertaa kysyvänä.

Kide

Naenija kuunteli helpottuneena, kun kauppias totesi kaikkea hänen pyytämäänsä löytyvän. Tänne asti tultuaan neiti ei todellakaan olisi välittänyt enää tallustaa etsimään toista yrttipuotia. Ei tuossa sateessa, eikä tietäessään kuinka paljon hänellä oli töitä kotona tälle päivää. Nana kyllä tiesi löytävänsä melko nopeasti kaikkea pyytämäänsä myös itse metsästä ja niityltä. Oramaljakkaita varmaan tupsahtaisi ihan hänen talonsa nurkille alle viikossa tällaisen ilman jälkeen. Hän tarvitsi kuitenkin kasveja heti. Mutta kyseiset yrtit eivät olleet tärkein asia, jota hän oli tullut hakemaan: Naenija tarvitsi myös jotain harvinaisempaa ja vain sen tähden hän oli kulkenut koko matkan Athertonien puodille asti.

"Kyllä vain", Nana vastasi Zahirille hieman yllättyneenä siitä, että mies tunnisti mikä Nafi on. Monikaan ei enää tiennyt mitään tuliliskojen olemassaolosta. Naenijan teki mieli kysyä miten kauppias tunnisti liskon, mutta hän tukahdutti uteliaisuutensa - hän ei halunnut vetää huomiota lisää lemmikkinsä suuntaan turhaan. Sillä jokin Zahirin Nafiin luomissa katseissa sai kylmiä väreitä kulkemaan Nanan selkää pitkin. Haltia oli kyllä tottunut siihen, että hänen erikoinen lemmikkinsä herätti uteliaisuutta ja ihmetystä, mutta miehen kylmän arvioivassa katseessa oli jotakin poikkeavaa. Tavallisesti ihmisten katseet olivat uteliaan kiinnostuneita ja välillä jopa pelokkaita. Tummanpunaisen hännän jatkuva tasainen naputus Nanan rintaa vasten ei helpottanut haltian oloa yhtään - liskolla oli tapana heiluttaa nykivästi häntäänsä tämän ollessa hermostunut.

"Hölmö, ainahan Nafi on hermostunut uusissa paikoissa", Naenija torui mielessään itseään. Lisäksi lisko saattoi olla vain ärtynyt liian aikaisesta herätyksestä.

Itsetoruista huolimatta myös haltian katse jäi seuraamaan miestä yhtä tarkasti kuin Nafin oranssi silmäpari. Naenija katseli kauppiaan sulavia liikkeitä, kun tämä alkoi keräämään pyydettyjä

yrttejä. Mies tunsi selvästi kaupan läpikotaisin, niin vaivattomasti kädet löysivät oikeat purkit ja pullot. Ainoa häiriötekijä kauppiaan liikehdinnässä näytti olevan hänen mielenkiintonsa Nafia kohtaan.

"Kotkansulkaa ja suoyrttiä..." Nana mietti hetken.

"Ei kiitos, niitä minulla on jo tarpeeksi", hän lopulta vastasi - haltija tiesi saavansa niitä ensiviikolla edullisemmin tutulta kauppiaalta torilta.

"Mutta löytyykö sinulta hiirakkoherneen kukkia?" nyt oli Naenijan vuoro näyttää kysyvältä. Juuri näitä kukkia varten hän kulkenut aina Athertonien kaupalle asti. Täältä jos jostain hän uskoi myrkyllisiä kukkia saavansa. Oli haltia joskus sivusilmällä huomannut, että myrkylliset kasvit vaihtoivat omistajaa myös torin vilinässä. Parantajana Nana ei kuitenkaan voinut ottaa sitä riskiä, että hänet nähtäisiin ostamassa myrkyllisiä kasveja, vaikka hän niitä tarvitsikin vain kasvimaansa tuhohyönteisten myrkyttämistä varten.

Tinanja

Vai oli tuo olento tulilisko? Zahir ei voinut pitää poissa kasvoiltaan hetkellistä pientä, hyvin ohimenevää hymyä. Harvinaisuus. Mies ei kuitenkaan kehdannut kysellä enempää, sillä sen olisi voinut tulkita jo epäkohteliaaksi, eikä tämä aikonut karkottaa potentiaalista asiakastaan. Sitä paitsi hänkään ei tiennyt liskoista tarpeeksi herättääkseen keskustelua - kirja ei ollut ollut kovin kattava siltä osin, eikä siitä ollut saanut muutakaan mielenkiintoista tietoa irti. Oli kuitenkin hyvä ja arvokas tieto tietää, että todennäköisesti Phoebessa tai ainakin kaupungin alueella oli tällainen lisko... ilmeisen parantajan lemmikkinä?

Zahirin huomio kääntyi takaisin asiakaseen, joka ei hänen kauputelustaan huolimatta halunnut kotkansulkaa tai suoyrttiä. Zahir oli kääntymässä jo takaisin tiskiä kohden alkaakseen annostella yrttejä tuon toiveiden mukaan tälle, mutta tuon kysymys keskeytti Zahirin liikkeen.

Hiirakkohernettä? No, se oli yllättävä kysymys. Zahir kohotti hieman kulmiaan.

"Hiirakkohernettä?" tuo varmisti kysyvänä tuota asiakasta katsoen. Tuo kuitenkin asteli vastakkaista seinää peittävän hyllyn luo ja avasi sen alaosassa olevan lukollisen kaapin - se oli lähinnä esityksen vuoksi, eikä hän halunnut päästä ongelmiin myymällä suoraan tiskin päältä myrkkukasveja.

Maagikko kumartui tutkimaan hyllyjä ja otti lopulta takaa lasipurkin. Mies näytti siltä, että oli tiennyt, mitä oli etsimässä, mutta purkki oli hieman eri paikassa, mihin se oli edellisen kerran jätetty - tai missä hän oli sitä edellisen kerran käyttänyt. Tuo otti punakantisen purkin sieltä ja siirsi senkin pian tiskille. "Onko vielä jotain, mitä etsit?" tuo kysyi sitten kulmiaan hieman kohottaen ja katsoen arvioiden, kysyvänä jälleen tuota haltianaista, sekä tietenkin liskoa, joka vaikutti liikkeidensä perusteella melko hermostuneelta.

Kide

Kauppias oli yllätynyt Naenijan viimeisestä pyynnöstä, mikä ei ollut ihme. Mies oli varmasti ajatellut haltijan olevan parantaja, eikä ainakaan Nanan mielestä kunnollisten parantajien tulisi koskaan käyttää myrkkyjä. Hänestä olisi täysin oman etiikan vastaista toimia sekä parantajana että myydä muita vahingoittavia tuotteita. Naenija ei voisi elää itsensä kanssa, jos olisi tarjonnut jollekin mahdollisuuden vahingoittaa muita.

Tummanruskea ja oranssi silmäpari tapittivat miehen selkää, tämän kääntyessä hakemaan pyydettyjä kukkia.

"Sentään lukollisessa kaapissa", Nana ajatteli katsoessaan miehen puuhastelua. Vaikka Naenijalla ei ollut oikeutta arvostella toisen kauppaamia tuotteita - itsehän hän oli myrkyllisiä kukkia tullut hakemaan - ei hän voinut olla pohtimatta mitä kaikkea tuon teljetyn kaapin kätköistä mahtoikaan löytyä. Tai kuinka luontevasti kauppias lähti hakemaan pyydettyä yrttiä sen kummempia kyselemättä mihin tarkoitukseen se tuli. Nana nimittäin epäili, ettei kovin moni tiennyt hiirakkoherneen kukkien käytöstä hyönteismyrkkinä. Muut taisivat hakea kukkansa hieman suurempien kohteiden myrkyttämiseen. Ajatus sai haltian värähtämään.

Samassa kauppias oli jo löytänyt etsimänsä ja laski lasipurkin pöydälle muiden yrttien viereen. Kuivuneenakin sinisen sävynsä säilyttäneet pienet kukat näyttivät hyvin sieviltä - ja harmittomilta. Ulkonäkö oli kuitenkin tunnetusti usein pettävää.

"Ei kiitos, nämä riittävät tällä erää", Naenija vastasi miehelle ja yritti hymyillä mahdollisimman ystävällisesti.

"Tiesitkö, että hiirakkoherneen kukkia voi käyttää hyönteismyrkyn raaka-aineena?" Naenija kysyi töksäytti. Hän ei voinut itselleen mitään, vaan halusi varmistaa, ettei kauppias kuvitellut hänen tulleen ostamaan myrkyllisiä kukkia ihan muunlaiseen tuhoamiseen. Myös eräs toinen kysymys poltteli edelleen neidin mieltä ja lopulta hänen oli pakko antaa periksi itselleen.

"Oletko sattunut näkemään jossain aiemminkin rämeliskoja?" haltia kysyi. "Yleensä ihmiset eivät tunnista lemmikkiäni."

Tinanja

Zahir nyökkäsi tuolle, kun tämä vastasi ettei tarvinnut muuta. "Paljonko tarvitset kutakin yrttiä?" maagikko kysyi sitten astuen sulavalla liikkeellä tiskinsä taa ottaakseen sopivia paperipusseja esille yrttejä varten.

Putiikki oli loistava peitetarina. Sillä oli jo tietty maine kaupungissa, ja se toi lisätuloja sen verran, että kaupungin kirjoissa ja verotuksessa näytti siltä, että Zahir perheineen oli vain hyvin menestyvä kaupanpitäjä kaupungin keskustan lähistöllä. Tuloilla ei ollut syytä epäillä, että hän teki jotakin muuta toimintaa siinä välissä elääkseen näinkin leveästi perheensä kanssa.

Zahir kohotti katseensa tuohon naiseen tämän selittäessä hyvin kysymyksellään, että tuolle oli kiusallista ostaa myrkkijä. Zahirin kasvoille levisi pieni, vino ja hieman jopa ilkeän näköinen hymy. "Olen varma, että asiakkaani osaavat käyttää ostamiaan yrttejä, eikä minulla ole tarvetta tietää, mihin he niitä käyttävät", Zahir hymyili edelleen vähän. Hän tiesi, että asiakaskunta oli kirjavaa, mutta tuo parantajalta vaikuttava nainen ilmeisesti tunsu syyllisyyttä ostaessaan myrkkijä.

Tuo onneksi käänsi keskustelun viimein maagikkoakin kiinnostavaan liskoon ja kysymys sai Zahirin hymähtämään hieman. "Löysin kappaleen rämeliskoista eräästä kirjasta, kun tutkin lohikäärmetaruja", Zahir totesi sitten vastaukseksi. Se oli melko neutraali vastaus, ei suoraan selittänyt, mitä hän oli tehnyt tiedolla lohikäärmeistä, tai miksi se häntä kiinnosti.

"Kaupunginkirjastossa on mielenkiintoinen ja laaja valikoima vanhoja kirjoja", maagikko lisäsi vielä - huomio voisi olla enemmän liskossa, ja kaupunginkirjastossa itsessään kuin siinä, mitä hän oli tehnyt kirjastossa.

"Ja mikäli ymmärsin oikein, ovat rämeliskot erittäin harvinaisia... Joten, saanko kysyä, mistä sinä olet saanut seuraksesi sellaisen?"

Kide

Naenija katui selittelyn tarvettaan melkein heti, eikä asiaa helpottanut Zahirin virnuilu. Kyllähän hän sen tiesi, ettei se ollut kauppiaan asia, mihin tarkoitukseen hänen yrttinsä tulivat. Neiti ei vain voinut itselleen mitään, johtuipa se omasta turhamaisesta tarkkuudesta tai menneisyyden painosta. Naenija ei tulisi koskaan unohtamaan ilmapiiriä, joka Rheassa oli hallinnut ennen hänen ja isoäidin muuttua - hän saattoi edelleen tuntea sen painostavan tunnelman kuin fyysisenä taakkana, joka oli hukuttaa alleen. Nyt Naenija oli valmis tekemään kaikkensa, jottei mikään tahraisi hänen mainettaan parantaja, jona hän tiesi olevansa erinomainen.

Naenija katsahti arvioivasti pöydälle koottuja yrttipurkkeja ja pieniä pussukoita, ennen kuin vastasi miehelle.

"Hiirakkoherneen kukkia riittää tuollainen pienempi pussukka. Samoin voisin ottaa pienet pussit ketolukon lehtiä ja kukkia, mutta laita kamomillaa isoon pussiin", Naenija luetteli ja viitteli tapansa mukaan samalla käsillään pöydän suuntaan. Hän saattoi kuvitella mielessään kuinka kovakuoriaiset varmasti parhaillaan, sateesta piittaamatta, olivat hänen kamomillakasvatustensa kimpussa. Ajatuskin sai hänen kulmansa kurtistumaan.

"Oramaljakkaita riittää neljä", haltia totesi lopuksi.

Nana oli toiveikkaana odottanut, että ehkä tämä mies olisi jossain kohdannut Nafin kaltaisen olennon, mutta sai pettyä miehen vastaukseen. Nana olisi hyvin mielellään tavannut jonkun toisen rämeliskon omistajan, jotta olisi päässyt jakamaan kokemuksia näistä upeista olennoista. Kauppias oli kuitenkin löytänyt tietonsa kirjoista kuten haltia. Ja Nana olisi voinut vaikka löydä vetoa, että hän oli jo kauan sitten lukenut samat kirjat kannesta kanteen etsiessään tietoa Nafista.

"Niinhän siellä onneksi on", Nana totesi koskien kaupunginkirjaston valikoimaa. "Harmi vain, että etenkin vanhimmista lähteistä saatu tieto on hyvin vaihtelevaa. Ei voi oikein koskaan tietää mikä on totta ja mikä ei", haltia jatkoi. Hän olisi puolestaan mielellään siirtänyt keskustelun kirjoja koskevaksi, nyt kun oli kuullut ettei miehellä ollut sen enempää tarjottavana tietoa rämeliskoista. Useimmiten neiti puhui hyvin avoimesti lemmikistään siitä kiinnostuneille, mutta jokin Zahirissa sai hänet varomaan sanojaan. Nana ei oikein ymmärtänyt miksi hän tunsu olonsa kovin epämurkavaksi, joten syytti siitä mielessään Nafin turhaa levottomuutta, joka tarttui neitiin hyvin helposti. Mieshän oli normaali kauppias, vaikka hieman karkean oloinen olikin - ja myi myös epäilyttävämpiä yrttejä.

"Se oli täysin sattumaa", Naenija aloitti vastaamaan kysymykseen, jota oli osannutkin odottaa. "Eräs kulkukauppias antoi rämeliskon munan maksuna hänen parantamisestaan, tosin emme silloin kumpikaan tienneet, että kyseessä oli muna. Totuus selvisi vasta Nafin kuoriuduttua yllättäen", haltia vastasi lyhyesti.

"Kai sitä voisi kohtaloksikin kutsua, jos sellaiseen usko", Nana vielä totesi ja rapsutti hellästi lemmikkinsä päälakea sarvien välistä. Nafi puski koko päänsä haltianeidin kämmentä vasten ja tuhahti tyytyväisesti, mutta laskeutui pian takaisin puolikyrryyn asentoonsa ja jatkoi kauppiaan liikkeiden tarkkaa seuraamista. Hieman kippuralla kärjestään oleva häntä heilahteli edestakaisin Nanan edessä, mutta ei enää naputtanut yhtä levottomasti haltian viittaa vasten.

"Entä mikä on saanut sinut kiinnostumaan lohikäärmeistä?" Naenija kysyi vain ajan kuluksi, kun odotti kauppiaan pakkaavan yrtit.

"Viimeaikaiset tapahtumatko vai oletko enemmänkin kiinnostunut niistä?" haltia jatkoi ja katsahti uudelleen uteliaasti pöydälle jäänyttä kirjaa kohti, vaikkei erottanutkaan sen kannen tekstejä näin etäältä.

Tinanja

Zahir käsitteli yrttejä tottuneesti, koskematta itse lehtiin käyttämällä joko pieniä pinsettejä tai mittalusikoita. Hän pakkasi hitain, huolellisin liikkein yrttejä tuon naisen pyynnön mukaan. Samalla hän sulki aina jokaisen rasian tai purkin sen jälkeen, kun oli yrttiä käsitellyt.

Maagikko hymyili hieman, vinosti tuon haltian puhuessa kaupunginkirjaston valikoimasta. "Historiankirjat ovat yleensä kirjoitettu voittajien näkökulmasta. Se, että lähteillä on erilaisia ajatuksia, kertoo enemmän kuin se, että kaikki olisi kirjoitettu samalla lailla, samoja ajatuksia toistaen", totesi Zahir hymyillen hieman, jopa vähän omahyväisen näköisenä, mutta se saattoi johtua tämän kapeista kasvojenpiirteistäänkin.

Zahir viimeisteli vielä viimeisten yrttien pakkaamista, kun nyökkäsi lyhyesti, nopeasti tuolle siitä, miten tämä oli saanut rämelohikäärmeen käsiinsä. Tarina kuulosti samalta, miltä monien lähteiden tarinat tuosta lohikäärmettä muistuttavasta liskolta. Ei mitään yllättävää, eikä kuulostanut siltä, että tuo kertoi kaikkea. Se ei tosin ollut hänen ongelmansa, eikä hänen paikkansa kysellä, sillä hän oli juuri saamassa ihan mukavankokoisen kaupan tehtyä.

"Pidän siitä, että minulla on kaikki tarvittava tieto päätöksentekojä ja mielipiteitä varten", Zahir totesi. "Se tarkoittaa myös viimeaikaisia tapahtumia, erityisesti sitä mitä keskustalle tapahtui", Zahir sanoi hiljaa, hyvin kohteliaan kuuloisena, pakotetun tasaisella äänensävyllä. Sanat olivat hyvin ympäröityjä, ja se oli tarkoituksellista. Se oli kohtelias vastaus, yksinkertainen ja toimiva.

"Tuleeko vielä muuta?" Zahir kysyi sitten pakattuaan yrtit. "Kiinnostavatko esimerkiksi lumotut esineet?" maagikko viittasi ohimennen pienellä kädenliikkeellä tiskillä olevaan, seinään nojaavaan lasitettuun ja lukittuun kaappiin, jossa oli esillä toinen toistaan kauniimpia ja monimutkaisempia amuletteja ja sormuksia.

Kide

Yrttien pakkaamisen seuraaminen tuntui Naenijasta jotenkin rauhoittavalta. Hallitut ja tarkat kädenliikkeet, kuivattujen kasvien rahina ja ilmassa leijuva yrttien tuoksu tuntuivat kovin tutuilta ja kodikkailta. Jos haltia olisi sulkenut silmänsä, hän olisi voinut kuvitella olevansa kotonaan. Naenija seurasi yrttien pussitusta haltioituneena siitä, kuinka samalla tavoin hän itse toimi yrttien parissa. Näytti melkein siltä kuin yrtit olisivat olleet paljon kallisarvoisempaa tavaraa, jota tuli käsitellä kunnioittaen. Vaikka toisaalta, kyllähän Nana ainakin itse tunsikin myös tietynlaista kunnioitusta kasveja kohtaan, jotka hänen apunaan toimivat.

Kauppiaas tyytyi nyökkäämään haltian lyhyelle tarinalle Nafin alkuperästä. Nana oli odottanut lisäkysymyksiä, joille ei yleensä loppua näkynyt, mutta mies osasi selvästi lukea asiakastaan riittävän hyvin ollakseen utelematta lemmikistä sen enempää.

"*Historiankirjat ovat yleensä kirjoitettu voittajien näkökulmasta*", Nana toisti mielessään miehen sanat. Se oli totta ja sellainen havainto, jota vain syvemmin kirjoihin perehtyneet henkilöt osasivat ottaa huomioon. Ruskeiden silmien arvioiva katse lipui miehen yli, kun hän arvioi tämän olemusta uudemman kerran. Zahirin peitetoimi meni Naenijaan täydestä, eikä hän nähnyt edessään muuta kuin ilmeisen oppineen kauppiaan.

"Ymmärrän", Nana vastasi myökäten, kiinnittämättä sen enempää huomiota siihen, kuinka mitäänsanomaton miehen vastaus koskien lohikäärmeitä todellisuudessa oli. Haltia koki samaistuvansa kauppiaan tarpeeseen kerätä kaikki mahdollinen tieto asiasta kuin asiasta - vaan parantajalla ei ollutkaan käsitystä siitä, mitä varten tämä mies tietoa ahmi. Jos Nana olisi tiennyt Zahirin todellisista intresseistä, hän tuskin olisi kokenut hippusenkaan vertaa yhteenkuuluvuutta miehen kanssa.

"Ei kiitos, nämä riittävät minulle", Naenija vastasi Zahirille, vaikka uteliaisuudesta kurkottikin katsomaan millaisia aarteita tämä toinen lukittu kaappi sisälsi. Maagisia esineitä katsoessaan Nana vaistomaisesti hipaisi otsaansa, jossa roikkui hänen tärkein ja arvokkain korunsa: magiaa voimistava amuletti. Punainen kivi tuntui viileältä sormia vasten, kuten aina. Nana ei voinut kieltää, etteivätkö kaapissa olevat korut olisi olleet kauniita ja kiehtovan näköisiä, ja hän olisi voinut jäädä ihailemaan niitä pidemmäksikin aikaa. Parantaja kääntyi kuitenkin takaisin Zahirin puoleen ja astahti lähemmäs pöytää vetäen esiin samalla viittansa alla suojassa olleen olkalaukun. Hän tunsu Nafin liikahtelevan olallaan ja nousevan lopulta seisomaan, ilmeisesti ihmeissään viitan alla liikkuneesta laukun nauhasta.

"Paljonko pyydät näistä?" haltia kysyi kaivaen samalla rahapussiaan ruskean nahkalaukun pohjalta. Nafi venytteli hieman jäseniään ja jäi sitten tapittamaan kauppiasta kuin sekin olisi odottanut tämän vastausta. Lisko oli jo jokseenkin rentoutuneemman oloinen, mutta häntä heilautti edelleen edestakaisin Nanan viitan pintaa vasten pitäen pientä tasaista rahinaa.

Tinanja

Zahir ei ollut varma, olisiko tuolla edes ollut varaa sellaisiin esineisiin, joita hän oli myymässä. No, aina kannatti yrittää. Zahir lopetteli pian yrttien pakaamisen ja sulki viimeisenkin pussin taittelemalla sen niin, että taite pitäisi pussin kiinni. Tuo pinosi hitaasti ne pieneen kasaan tiskille. "Hiirakkoherneet ovat kolme sayriä, ketolukon lehdet ja kukat ovat kuusi neriä, orjamaljakkat yhteensä kuusi neriä ja kamomilla on viisi neriä, joten se tekisi yhteensä neljä sayriä ja seitsemän neriä", Zahir totesi sitten, pakotti pienen hymyn kasvoilleen, pieneksi hetkeksi.

Maagikko toimi hyvin rauhallisesti, ja kieltämättä piti itsekin siitä sekalaisesta yrttien muodostamasta tuoksusta, joka putiikissa tuntui aina olevan. Tästäkin todennäköisesti tulisi vielä mukavan hiljainen päivä - harvat uskaltautuivat tuohon sateeseen, tai halusivat tehdä kauppoja noin huonolla kelillä. Se ei Zahiria haitannut, hän toivotti rauhallisen päivän tervetulleeksi mielellään, eikä häntä haittaisi vaikka nainen tiskin edessä rämeliskoineen olisikin ainut asiakas koko päivänä.

Zahir kohotti lopulta paperipusseista katseensa takaisin tuohon naiseen, hetken aikaa pieni hymy huulillaan.

Kide

Nafi katseli ensin pää kallellaan kauppiasta, mutta lopulta yrttipussien rahina kävi mielenkiintoisemmaksi ja lisko kurottautui hieman eteenpäin nuuhkaistakseen niitä. Tumma häntä kietoutui Naenijan kaulaa vasten liskon hakiessa sillä parempaa tasapainoa kapeilla hartioilla kieppuessaan. Nana heilautti toisen kätensä ihan liskon pään eteen näyttääkseen, etteivät pussukat olleet tälle. Toisella kädellä haltia veti kukkaron ylös laukustaan. Nafi tuhahti vastalauseensa, mutta vetäytyi takaisin entiselle paikalleen. Oranssien silmien katse jäi kuitenkin

paperipusseihin, jotka niin viehättävästi olivat rapisseet. Nana saattoi kuvitella kuinka hänen lemmikkinsä olisi kotona liiankin innokkaasti auttamassa pussien avaamisessa.

Naenija kahisteli hetken rahapussiaan ja kolautti sitten yhdeksän kolikkoa pöydälle.

"Neljä sayria ja viisi neriä, sitten meillä on kaupat", haltia sanoi ja loihti kasvoilleen valloittavan hymyn. Neidin olisi tehnyt mieli tinkiä hinnasta enemmänkin - etenkin oramaljakkaiden ylihintaa ajatellen -, mutta liiallisellakin tinkaamisella oli haittapuolensa. Hyvällä tuurilla kauppias tyytyisi suoraan tarjottuun hintaan. Naenijalla ei ollut halukkuutta jäädä tinkaamaan hinnasta yhtään pidemmäksi aikaa kuin oli pakko, sillä ovenraosta kuuluva sateenropina oli hieman keventynyt ja kaikki kotona odottavat askareet painostivat hänen mielessä kiirehtimään. Etenkin myrkyn valmistus. Se oli ensimmäisenä listalla, sikäli kuin sillä vielä ehtisi edes osan kamomilloista pelastamaan, joiden lehdet ja kukinnot alkoivat muistuttamaan enemmän hämähäkinseittiä kuin kasvinosia.

Tinanja

Zahir katseli ohimennen tuon rämeliskoä, joka näytti yllättävän kiinnostuneelta siitä, mitä hän yrteillä teki. Zahirin katse kuitenkin vain ohimennen osui tuohon, kun tämä käänsi katseensa viimein tuohon haltiaan ja hymyili hieman, melkein pakotettuna, mutta kohtalaisen aidon näköisenä kuitenkin. Hän ei ollut yllättynyt siitä, että tuo Rheanhaltianainen päätti tinkiä, ja sitä hän oli itse asiassa odottanutkin.

Vastaus olisi voinut olla toinen, mikäli hänen koko elantonsa olisi riippunut tästä kaupasta ja sen tuotoista, mutta nyt maagikko vain hymyili naiselle. "Yrtit ovat sinun sillä hinnalla", tämä totesi sitten, katsellen arvioiden tuota. Zahir työnsi suljetut paperipussit tiskillä lähemmäs asiakastaan, ja alkoi sen jälkeen varmistaa, että yrteipurkit olivat kokonaisuudessaan kiinni, ennen kuin maksun vastaanotettuaan lähti laittamaan niitä paikoilleen. Sadekin näytti lakanneen ainakin hetkeksi. Ehkä se houkuttelisi vielä pari satunnaista asiakasta?

Mies kuitenkin upposi pian takaisin kirjansa pariin hänen mielenkiintoisen lemmikin omistavan asiakkaan poistuttua. Se rämelisko oli ollut kieltämättä ihan mielenkiintoinen ilmentys.

//Kiitokset mukavasta pelistä ^^